Ч. 273. Четвер 5 (18) грудня 1902. Рік XII.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адмінїстрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за вложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:

на цїлий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . „ —·40

Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:

на цїлий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . „ —·90

Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(До ситуациї. — З ради державної. — Венецуельска справа. — Робітничі розрухи в Росиї.)

Grazer Tagblatt подає розмову свого дописувателя віденьского з одним провідником нїмецких народовців. Той посол сказав, що переговори о парляментарну і кабінетову коалїцию знов ведуть ся і зайшли досить далеко. Нїмцї волїли би, аби при кермі правительства стояв урядничий кабінет, бо в теперішних условиях, як гадають, такий кабінет найвідповіднїйший. На кождий спосіб бажають собі, аби на чолї кабінету полишив ся др. Кербер і жадають, аби на случай утвореня кабінету коалїцийного мали відповідний вплив. Вкінци додає той посол, що Поляки, котрі доси держали ся осторонь, тепер прихиляють ся до тої гадки. — Президент угорского кабінету п. Сель приїде до Відня в суботу, аби дальше переговорювати в справі угодовій. Wiener Allg. Ztg. каже, що всї економічні справи, дотикаючі угоди, вже полагоджені, ріжниця єсть лиш ще в правно-державних справах. — Вчера прибули до Відня кн. Андрій Любомирский, п. Ґрабский і один з директорів цукроварні в Переворску і радили з кількома польскими послами над галицким цукровим промислом. Обговорено цїлу ситуацию і одноголосно ухвалено услівя, під якими Коло польске рішить ся голосувати за державними предложенями в справі цукру.

Вчерашне засїданє розпочало ся по години 11 перед полуднем. Відчитано численні інтерпеляциї і внесеня, між иншими нагле внесенє в справі безпроволочного розпочатя робіт на шляху Самбір-Ужок. Відтак перейшла палата до дальшої дискусиї над законом о похатництві і ухвалила §§. 28—29. Засїданє скінчило ся о год. 4¼ по полудни. Слїдуюче відбуває ся нинї. — По прихильній відповіди угорского мінїстерства, предложило правительство вчера в раді державній проєкт закона в справі зниженя цїни соли для худоби з 10 на 6 корон від одного метричного сотнара. Закон має увійти в житє в лютім 1903.

Коло порту Ля Ґуарія Нїмцї і Анґлїйцї приарештували венецуельский воєнний корабель. Порт Кабелльо бомбардують. Казамати форту Лїбертадор Анґлїйцї висадили в воздух. Деревляні доми в околици згоріли. При бомбардованю погибло кільканайцять дїтий. Коли до Каракасу надійшла вість о бомбардованю, десятьтисячна товпа зібрала ся під палатою президента Кастра і домагала ся, аби узброєно цїлий народ. Бесїдники взивали народ до пімсти. По промові Кастра товпа розійшлась спокійно. Італїя згодила ся взяти участь в воєнних операциях і своїми кораблями переведе бльокаду одної части берегів. — На питанє одного посла в анґлїйскім парляментї, чи анґлїйске правительство є також відвічальне за за затопленє венецуельских кораблів, Бальфур відповів, що се є справа виключно нїмецкого правительства; Анґлїя за се не відповідає. В палатї льордів правительство заявило, що одержало від Сполучених Держав проєкт полагодженя спору з Венецуелею при помочи полюбовного суду. Правительство взяло предложенє під розвагу. — Американьскі амбасадори в Льондонї і Берлинї одержали наказ повідомити дотичні правительства, що Сполучені Держави не позволяють на яке небудь розширенє міжнародного права мирної бльокади.

Дня 11. с. м. прийшло між робітниками владикавказкої зелїзницї а козаками і жандармами до бійки. Товпа висьмівала війско, а відтак хтось з товпи стрілив. Управителї варстатів справили собі 400 револьверів. Надїють ся в найблизшім часї сильних забурень. Арештовано 26 провідників. Від 60 осіб відобрано персоналїя. Для охорони двірця спроваджено 100 козаків.

---

5)

УСЬМІШКА ДОЛЇ.

(З польского — Гайоти.)

(Дальше).

День, в котрім не далось би нїчого відложити, був би єму видавав ся змарнованим, але такі днї не лучали ся: бо з кождого обчисленя з Войціховою бодай один мідяник мусїв упасти в черевате нутро скарбонки.

Пан Мечинець привик уважати її майже живим єством, що відбирає одинокі вже тайни єго житя, і тепер, коли отвирає шафу, аби запарити чай, споглядає на найвисшу полинку і усьміхає ся незначно до своєї глиняної приятельки.

О, той піврік буде виїмково памятний.

Дідичка з Бідова прислала єму велику фаску масла, кілька кіп яблок і мішочок сушених грибів; а сусїд з Ґолонтина заосмотрив єго в бураки і капусту на цїлу зиму. Пан Мечинець мав нагоду віддати їм якісь дрібні прислуги осению, а они в той спосіб вивдячились єму. Спершу здивувало то єго дуже, а навіть було єму прикро, — так був не привик до подібних річий. Хотів навіть відсилати, але сьвященик витолкував єму, аби непотрібно не зражував собі людий, і очевидно то несподїване богатство харчу, мало як найлїпший вплив на господарскі розходи.

Тимчасом Войціхова ставить самовар на столї і бере ся стелити ліжко.

— Могли би собі пан купити нову колдру і ще одну подушку, — говорить, вибиваючи подушки з такою силою, немов би хотїла їх замінити в паляницї з піря.

— А менї того на що? — відповідає поволи пан Мечинець, завязуючи шнури халата і сїдаючи на кріслї.

— На що? — повторяє Войціхова з обуренєм. — Або то постели коли забогато? Постїль найлїпший приятель чоловіка. Відома річ. В постели чоловік родить ся, в постели умирає!

Тут Войціхова тяжко зітхає і по хвили говорить дальше задумана:

— Повідають, що найлекше конати без нїчого під головою. Але то неправда. Ось хочби та різничка, Боже будь їй милостивий! Мучила ся, мучила цїлий вчерашний день, а що їй подушку зпід голови виймуть, то ще гірше. То я й кажу: „Підложіть зо дві подушки, або що?“ Підложили, а їй вже очи стовпом стають. А я кажу: „Підложіть ще одну“. Підложили, і кажу панови, лише собі раз і другий зітхнула, і немов би хто сьвічку згасив. Боже будь милостивий їй грішній! Я панови з доброго серця раджу.

Пан Мечинець не слухає. Розложив часопись і єсть вже з европейскими послами в Хинї. Разом з ними торгує ся о вивішанє всїх хиньских ґубернаторів. Сам, не підписав би вироку смерти на муху, але кн. Туан будить в нїм задля віддаленя цїлком кровожадні гадки. Гадає також, що цісарева-вдовиця повинна була отроїти ся, і він огірчений, що нїхто доси в окруженю монархинї не здобув ся на ту для неї приятельску услугу.

— Що буде завтра на обід? — питає нагле Войціхова, покінчивши вечірні порядки і стаючи перед своїм роботодавцем якось засумована і скривлена.

— На обід? — повтаряє пан Мечинець, думаючи о недузї Лїгунчана.

— А вжеж, бо я спішу ся.

Пан Мечинець має хвилю сумніву, чи Войціхова не єсть послом Сполучених Держав, о котрім доносять телеґрами, що дуже єму спішно виїхати на відпустку, але зараз похопує ся і видає відповідні розпорядки.

— Положили би ся пан вчасно, бо хто спить, не грішить — говорить ще на пращанє Войціхова. — Ну, то вже йду. Нехай Господь Бог горонить пана від всього злого і наглої та несподїваної смерти. Амінь.

— Добраніч! Добраніч! — відповідає пан Мечинець скоро, бо вже гадкою переніс ся до Трансвалю.

Тишина заливає комнату. За вікнами дрімаюче цїлий день місточко засипляє твердо. Самовар перестав шипіти: дротяний кошик стоїть порожний, бо упір Фунтушіянґа, що конче хоче задержати здорову шию і геройскі подвиги Девета, не перешкодили пану Мечинцеви зїсти обі булки і запити їх двома склянками чаю з малиновим соком.

Коли би можна було припустити якесь продовженє земского житя в гробах, то їх нутра мусїли би так виглядати, як та комната в тій хвили. Всьо було би в них таке чисте, спокійне, одностайне і мертве, а небіжчики в той сам спосіб пережовували би відгомони дочасного житя, в який пан Мечинець пере-

Новинки.

Львів дня 17-го грудня 1902.

— Членами австрийскої палати вельмож іменував Є. В. Цїсар з Галичини: дра Володислава Країньского, президента галицкого товариства кредитового земского; дра Володислава Лозїньского, властителя дібр і лїтерата; гр. Йосифа Міхаловского, властителя дібр Витковицї; дра Алекс. Мнїшек Тхоржницкого, президента висшого суду краєвого у Львові і Володислава Федоровича, властителя дібр Вікно.

— Нові маршалки країв. Є. В. Цїсар іменував краєвими маршалками і їх заступниками: для дол. Австриї маршалком о. Шмолька, заступником Штробаха; — для горішної Австриї маршалком дра Ебенгоха, заступником Дірцера; — для Моравії маршалком гр. Феттера фон дер Лїліє, заступником пос. Жачка; — для Шлеска маршалком гр. Ляріша, заступником о. кардинала Коппа.

— Нові складницї почтові установлено з днем 16-го с. м.: в Глубічку (пов. борщівского), Гартфельд (пов. городецкого), Кобаках (пов. косівского), Коцюбинцях (пов. гусятиньского), Лапшині (пов. бережаньского), Мисцовій (пов. коросненьского), Нестерівцях (пов. золочівского), Перцені (п. сокальского), Шальовій (пов. горлицкого), Вовківцях (повіта борщівского) і у Вовкові (повіта лїского).

— Важне для катехитів і тих, що учать релїгії в народних школах. Вже вийшли три части практичного провідника для катехитів, в котрих поясняє ся в дуже приступний спосіб науку релїгії для дїтий 1, 2, 3 і 4 кляси, взглядно для дїтий шести степенів науки. Після тих підручників можна учити і в церкві і по части надають ся они до займаючого читаня в читальнях. Всї три части можна набути в книгарнях ім. Шевченка і Ставропигійскій у Львові по цїнї 4 кор. 80 с., а з почтовою пересилкою о 20 с. більше. Радимо щиро закупити сю одиноку книжку, котра так дуже є потрібна для кождого вірного христианина-католика.

— З Коломиї. Міска рада іменувала: Еразма Чеховича управителем 6-кл. муж. школи ім. Пірамовича, Андрія Глушкевича управителем 4-кл. муж. школи ім. Карпіньского, Іляриия Олексина стар. учит. а Бол. Качоровского мол. учит. 4-кл. народ. школи ім. Коперника, Як. Кендзерского мол. учит. в 6-кл. муж. школї на Кутскім передмістю, Кар. Тайхмана тимч. мол. учителем на Надвірняньскім передмістю, Андрія Научука управителем 1-кл. школи ім. сьв. Николая, Марию Рихлїкову управ. а Анну Міткевичеву ст. учит. 6-кл. школи ім. Пірамовича, Йос. Бургґарда ст. учит. 4-кл. школи ім. Карпіньского, Софію Невядомску управ. 4-кл. жін. школи ім. Сенкевича, Марию Красудку ст. учит. 4-кл. жін. школи, Софію Морельовску ст. учит. 4-кл. жін. школи ім. Ядвіґи, а Ант. Лучиньску мол. учит. 4-кл. жін. шк. ім. Гофманової

— З львівского „Сокола“. На засїданю Старшини дня 10 с. м. вибрано справником Дениса Кучику, скарбником Івана Сполїтакевича, господарем Володимира Шухевича технїка, а заст. справника Северина Лещія.

— Нагороду Нобля за працї з области медицини одержав др. Фінсен з Копенгаґи, винахідник способу лїченя при номочи сьвітла, за працї з области фізики одержав нагороду проф. Арґеніус зі Штокгольму.

— Незвичайне торжество відбуло ся сими днями в Нові-Вінодале, як доносять із Загреба. Именно дванайцять пар супружеских обходило одного дня золоте весїлє. Дня 22 падолиста 1852 р. в місцевій парохіяльній церкві 24 пар ставуло перед престолом. З тих 12 померло, а дванайцять жиє доси і праздновали разом золоте весїлє.

— Замах на бельґійского короля. В Брукселї розійшла ся оногдї поголоска, що на короля Леопольда виконано замах. Именно хтось мав стрїляти з поза корчів до короля, коли він повертав до замку Лякен. З урядових кругів заперечують сїй поголосцї.

— Щезла без слїду. Анна Кобакова, властителька реальности при улици Різницкій ч. 4, вийшовши чотири днї тому назад зі свого помешканя, щезла без слїду зі Львова. Кобакова мала 63 лїт і від довшого часу нездужала легко на умі.

— Де була доси найбільша студінь? Кождий мимоволї погадає собі, що певно в Москві або в Петербурзї, бо сї міста лежать досить далеко на півночи і звичайно буває в глубокій Росиї більша студінь, як де в західній Европі. Сего місяця показало ся трохи инакше; доси було в Москві теплїйше як н. пр. в Туринї, в північній Італії, а найбільша студінь перенесла ся до Галичини. В пятницю минувшого тиждня було в Новім Загірю 24 і пів степеня морозу. Того самого дня було у Великім Варадинї на Угорщинї 23 степенів а в Чернівцях 22 і пів степеня морозу. Отже найбільша студінь розтягнула ся на Галичину, Буковину і Угорщину з осередком в Галичинї. Того самого дня було у Відни 15 степенів, в Празї 15 і пів степеня, в Зноймі на Мораві 21 і пів степеня а в Ужгороді на Угорщинї 19 степенів морозу. В альпейских горах було якраз противно; на горі Вендельштайн було навіть майже півтретя степеня тепла. На горі Пілятус в Швайцариї показував тепломір нулю степенів а на Семмерінґу було о 9 степенів теплїйше як у Відни. Навіть на горі Зонблік, високій на 3100 метрів було лиш 8 і пів степеня морозу. Незвичайно остра сегорічна зима каже вже тепер припускати, що скоро з весною потеплїє і снїги та леди зачнуть таяти, готово прийти до великих повений, бо криґа з грубого леду не буде могла борзо відплисти, буде місцями спиняти ся і стане ся причиною вливу рік.

— Оріґінальна контрабанда. Ліки, що нїби то помагають на всїлякі недуги, дають красний дохід тим, що їх фабрикують і продають, бо звістно, єсть богато людий, котрі вірять в то, що такими шумно захвалюваними в ґазетах лїками можна дїйстно помочи собі навіть без поради і помочи лїкаря. Отже всїлякі дурисьвіти розсилають того рода ліки на всї сторони, а що они у нас заказані, то їх фабриканти старають ся перепачковувати через границю всїлякими способами. Оногди сконфіскована на головній коморі у Відни цїлі паки таких лїків, котрі прислано із заграницї під фальшивою назвою. На одних паках було подано, що то смаровило до шкір, на других, що то маса до запусканя підлоги, а на пачках з пігулками Морізона і тим подібними було написано, що то кульочки полїтури.

— Як в казцї. Судьба показує иноді в житю людий таку штуку, що більшої і красшої

жовує події, звістні вже від тиждня цїлому цивілїзованому сьвітови, від котрого так безоглядно відділює его домовина его власної долї.

Єсть якась велика безпечність в тій мертвеччинї; але заразом щось так пригнїтаючого, що кожда правильно віддихаюча грудь мусїла би тут удушити ся.

Але він того не відчуває. Єму добре. Нїчо его не болить, нїчого не потребує, читанє займає его гадки в спосіб, що нї мучить нї зворушує. Коли би ті ґазети були не з минувшого тиждня, але з минувшого року, находив би в них таке саме жерело спокійного вдоволеня.

Бо властиво простір і час поза щоденним житєм для пана Мечинця не істнують. Гори Трансвалю не суть для него нї трохи дальші як пр. Татри, знає з математичною певностию, що нї сих нї тих нїколи в житю не побачить.

А час? То не та бурхлива, тайна филя, в котрій метушать ся події, до котрої з тугою, надією або тревогою звертають ся очи, котра порпває і уносить моряків житя, аби їх викинути на острови щасливости або розбити о скали катастроф То — просто лиш години.

Ось тепер бє десята на ратушевім годиннику і пан Мечинець так дуже здає собі справу з часу в тім случаю, що сейчас складає ґазету і починає розбирати ся.

Спати єму не хоче ся; без утоми почитав би ще трохи, але та дрібка ґазет, які єму прислано, мусить єму вистати на цїлий тиждень, отже коли би неоглядно її гайнував, не стало єї би під конець. І дивна річ! В тім безоглядним банкротї житя відраза до такої навіть марної недогоди така сильна, що неначе ключ накручує механїзм его днів заєдно так само.

Тому гасить лямпу.

В темнотї чути шепіт відмовлюваних молитов, а вскорі і то втихає. Тишина така глубока, що аж в нїй щось нїжно шелестить і дзвонить. Хвилями в зле пристаючім вікнї порушає вітер заслону; зелїзний єї прут легко доторкає ся шиби і тодї той металїчний відгомін дрожить у воздусї.

Пан Мечинець, що не може уснути, ловить его за кождим разом ухом з напруженем. То розбуджує его цїлковито. Перед его отвертими очима починають миготїти якісь червоні кружки і кривульки; то знов темнота, в яку глядить, набирає дивної рожевости; сказав би хто, що то відблеск тої західної луни на гостинци закрав ся сюди, а тепер виходить з кута, мов непокоячий гість.

Пана Мечинця переймає знов то чувство, що кождої хвилї щось стане ся, лише тепер то чувство більше томляче. Як тодї з гостинця завернув до дому і найшов в тім полекшу, так тепер хотїв би встати з лїжка і іти ... десь перед себе.

Здаєть ся єму, що в той спосіб утїк би перед тим чимсь; перешкодив би чомусь; а так, то щось іде, незвістне, зловіще — оно чим раз близше, а він лежить безрадно і жде... Палять его долонї і підошви, а в грудях зазнає такого чувства, як коли би єму там вставлено млинок і обертано ним поволи. Просто не може улежати в постели.

— Мушу мати горячку — гадає, перевертаючи ся з боку на бік — треба завтра порадити ся.

Смерть? Нехай би там смерть! Але недуга? Бо щож гіршого над недугу в старости і самотї? Нехай би хоч була послїдною; нехай хоч стане ся після напису на бляшаній пушцї. Гадка о недузї, по котрій не було би похорону, для него страшна.

Починає молити ся, але слова мотають ся і мовкнуть на дрожачих устах, а душа так як сполошений птах вириває ся з круга побожної віри в сьвіт причуть і земних страхів, а він гадав, що вже раз на все попращав ся з тим сьвітом.

Нї.... то не буде негуга; то буде що иншого.... то вже десь стало ся; лише він ще не знає.... ще міг би утечи, а коли би не та ніч і та темнота і неповоротність старого, утомленого тїла. Але і ніч, пітьма і неповоротність не дадуть ся побороти; отже то прийде.... мусить прийти. Що то буде? Чим обявить ся? У відповіди — стукіт до дверий.

— Христе Боже! — шепче пан Мечинець, сїдаючи на лїжку.

Хоче спитати: „Хто там?“, але голос стигне єму в горлї; чує лиш приспішене битє власного серця, між тим як дрожачою рукою глядає на столику сїрників. А може то привид? Стукіт повторяє ся голоснїйше.

— Хто там? — добуває з себе пан Мечинець. — Зараз, зараз!

— То я! — відповідає грубий, мужеский голос. — Най пан отворять.

— Що такого? Який інтерес? — питає пан Мечинець, дійшовши до дверий зі сьвічкою, котрої сьвітло танцює єму перед очами.

— Телеґрама до пана.

— Телеґрама?

Ключ обертає ся в замку, на порозї темної сїни появляє ся слуга почтовий в кожусї з телеґрамою в руцї.

— Я вже тут був, лише пана не було — говорить, входячи до комнати. — Пан експедитор говорили, що пильне і що менї пан дадуть добре на пиво; але відтак не було часу; отже я йно покінчив роботу, не ждав. То ще не так пізно.

Пан Мечинець стоїть, слухає не перериваючи. Стоїть без руху з піднесеною високо сьвічкою, немов би був фіґурою умисне зроблено до держаня єї. Коли би єму той чоловік сказав, що приносить єму вість з Марса або Юпітера, не привів би его до більшого остовпіня.

— Нехайже пан підпишуть — відозвав ся трохи нетерпеливо післанець.

не придумала би хоч би й яка повна буйної уяви казка, як ось показує слідуюча подія. Сими днями привели на поліцію між иншими якогось сороклітного чоловіка, Віліяма Букстона, котрого арештували за то, що жебрав публично на улицях. Букстон був давнійше кельнером, але тяжка недуга звалила его з ніг і не давала єму заробляти чесним способом на житє; єму не осталось нічого, як лиш в жебранині шукати послідного ратунку. Коли судия учув его імя, спитав его, чи не служив він коли у якогось пана Ренделя. Букстон сказав на то, що служив, а судия тоді показав єму ґазету, в котрій судия перед хвилею вичитав, що родина того Ренделя пошукує якогось Віліяма Букстона, давного слугу свого батька, котрому покійник записав 48.000 К. Судия пустив зараз щасливого спадкоємця на волю, відобравши від него приречене, що він не буде більше жебрати. Серед таких обставин можна припускати, що Букстон додержить свого приреченя.

— **На коляду і на дарунки в день св. Николая** для молодіжи надають ся дуже добре ілюстровані видання руского товариства педаґоґічного у Львові, як ось слідуючі:

*Звіринець 20 сот. *Гостинець 20 сот. *Забавки 20 сот. *Менажерия 20 сот. *Квіточка 40 сот. *Віночок 40 сот. *Забавки для дітий 80 с. *Нашим дітям ч. І. 80 с. *Нашим дітям ч. ІІ. 80 с. *Діточі вигадки ч. І. 60 с. *Діточі вигадки ч. ІІ. 60 с. *Наші звірята 80 с. *Казки народні ч. 1 і 2 по 50 с., разом опр. 1 К. 30 с. *Казки Андерсена ч. 1, 2, 3, 4, 5 по 50 с., разом опр. 2 К. 90 с. *Байки Брянчанінова 30 с. *Робінзон Чайченка 80 сот., опр. 1 К. 10 сот. *Мірон: Пригоди Дон Кіхота (друге видане) 80 с., опр. 1 К. 10 с. *Байки братів Ґрімів 50 с. Дітвора 1 кор. Звірята домашні 80 с. Приятелі дітий 1 кор. 20 с. Ах яке хороше 2 кор. Для розривки 1 кор. 20 сот. *Ґете-Франко: Лис Микита (третє цілком змінене видане) 1 кор., опр. 1 кор. 30 сот.

Курс львівский.

Дня 16-ого грудня 1902.	пла-тять К. с.	жа-дають К. с.
І. Акциї за штуку.		
Банку гіпот. гал. по 200 зр. . . .	536·—	550 —
Банку гал. для торгов. по 200 зр.	—·—	300·—
Зеліз. Львів-Чернів.-Яси	556·—	565 —
Акциї фабр. Липиньского в Сяноку.	—·—	350·—
ІІ. Листи заставні за 100 зр.		
Банку гіпот. 4% корон	95 50	96 20
Банку гіпот. 5% преміов.	100·—	—·—
Банку гіпот. $4^1/_2$%	100·—	100·70
$4^1/_2$% листи застав. Банку краєв.	101·—	101·70
4% листи застав. Банку краєв. .	97·—	97·70
Листи застав. Тов. кред. 4% . . .	96·50	97·20
„ „ 4% льос. в $41^1/_2$ літ.	96·70	—·—
„ „ 4% льос. в 56 літ.	96·—	96·70
ІІІ. Обліґи за 100 зр.		
Пропінацийні гал.	98·80	99·50
Обліґи ком. Банку кр. 5% II ем.	102·—	—·—
„ „ „ „ $4^1/_2$ %	100·30	101·—
Зеліз. льокаль. „ 4% по 200 кор.	96·30	97·—
Позичка краєв. з 1873 по 6%	—·—	—·—
„ „ 4% по 200 кор.	96·50	95·20
„ „ м. Львова 4% по 200К.	94·50	95·20
IV. Льоси.		
Міста Кракова	77·—	82·—
Австр. черв. хреста (Курс віденьский)	55 —	56·—
Угорск. черв. хреста (Курс віденьский)	26·50	27.50
Іт. черв. хрес. 25 фр. (Курс віденьский)	—·—	—·—
Архік. Рудольфа 20К. (Курс віденьский)	70·—	75.—
Базиліка 10 К (Курс віденьский)	18·50	19.50
Joszif 4 К. (Курс віденьский)	8·25	9.50
Сербскі табакові 10фр. (Курс віденьский)	9·50	11.—
V. Монети.		
Дукат цїсарский	11·22	11·34
Рубель паперовий	2·52	2·54
100 марок німецких	116·70	117·30
Доляр америк.	4·80	5·—

Телеґрами.

Відень 17 грудня. Ческий клюб приймив вчера одноголосно виготовлений комісиєю парляментарною і виконуючим комітетом сторонництва меморiял в справі язиковій і нині предложить его иншим клюбам ческим.

Відень 17 грудня. Polit. Corresp. доносить, що вісти, які появили ся про намір міністра дра Резека подати ся до димісиї, суть цілком безосновні.

Льондон 17 грудня. Після телеґрами надісланої з Нового Йорку президент Кастро видав відозву, в котрій протестує против бомбардованя міста Пуерто Кобелльо, і називає то нарушенєм загальних основ цивілізациї і обидою всіх народів.

Каракас 17 грудня. Венецуельске правительство відповіло на італіяньску ноту в суботу, доносячи, що італіяньских претенсий не може взяти під розвагу перед заведенєм в краю ладу.

Софія 17 грудня. Болгарска аґентия телеґрафічна доносить: На 24 македоньских робітників, що повертали спокійно до Македонії, напав на границі коло Дубниці відділ турецкого войска і всіх вирізав.

Надіслане.

Пан Мечинець ставляє на столі сьвічку, кладе кілька знаків на поданім собі папери і віддає его так само мовчки.

— Я би просив ласки пана — відзиває ся послугач по хвили, почіхуючи голову. — Бо то пан експедитор говорили...

— Добре, добре — перебиває пан Мечинець з жахом, аби чогось більше не почути і починає глядати гроший. Руки єму трясуть ся; бере трохи дрібняків з дротяного кошика в шафі. Але надії післанця мусіли бути великі; бо він дуже невдоволений з датку і виходить, воркотячи:

— Тьфу! Чорт. — Варто було розщибати ся по ночи. Инший чоловік золотом би обсипав, а той лиш бяньки вилупив! Хороба! — кінчить, спотикнувши ся на відомим шестім ступни. Тепер пан Мечинець розриває чим скорше печатку і наближає папір до сьвічки. Депеша містить такі слова:

„Ваш льос виграв двіста тисяч, прошу сейчас приїздити“. Низше підпис знакомого банкира.

Пан Мечинець опускає телеґраму на стіл. Кроком сонного іде до дверий і обертає два рази ключ в замку, іде до вікон, а пересьвідчивши ся, що одна заслона не досягає до варцаби, спускає єї щільнійше. Відтак запалює лямпу, гасить сьвічку — з привички ощадности — обтуляє ся сильно халатом, бо єму дивно зимно і сідає в кріслі.

Довгу хвилю не чує цілком нічого. Знає тільки, що виграв двіста тисяч рублів і що то дуже велика сума.

Двіста тисяч рублів!

Протирає очи раз і другий. Ні! він не в горячці; так представляє ся дійстність.

Отже то єсть — то! То було єму суджене. Ішло до него майже від дитиньства, від коли дістав той кусень паперу, котрого віщі уста щасливого чоловіка веліли єму стерегти більше як послідної сорочки; ішло витиченим шляхом, було в дорозі, коли его великі спосібности, его велика енерґія марніли в путах злиднів; було в дорозі, коли тратив Мечків; було в дорозі, коли попадав в розпуку над будучностию сина каліки, було в дорозі, коли умираючій жені не міг дати дрібки сонця з теплійшого неба... і не приспішило кроку, не випустило ні окрушинки з затисненої долоні, аж прийшло тепер!

З паном Мечинцем починає діяти ся щось дивного.

Повідають, що чоловік потапаючий бачить в одній хвили цілу свого минувшість; він в тім наглім повороті долі відчуває немов наглє повторене болів цілого житя. Та зібрана сила терпіня така страшна, що стає ся чимсь материяльним, немов якоюсь палючою, гризучою і давлячою течию, яку би в него вливали і котра переповнювала би і розсаджувала всі комірки его тіла.

Пан Мечинець якийсь час змагає ся з нею і єсть страшний в тій борбі.

Шия его грубіє, запалі груди тяжко піднимають ся; на скрани і на чолі виступають жили, як посторонки; здається, що той чоловік, подібний до мумії, пухне в очах від надміру прибираючого житя.

І нагле — страшний, нелюдский плач підносить ся з самого дна его єства; з харчанєм майже пхає ся до горла як ствердла лява і не може видобути ся; роздирає его, здержує віддих, висаджує очи на верх, відтак обливає чоло. Ще хвиля, а удушить его.

Вибухає як гураґан голосів, в котрім всьо мотає ся: і плач новонародженої дитини, і хоркіт конаючого і крик, що взиває ратунку і зойк, що благає о милосердіє і заводженє з жалю і урваний гаркіт скаженої розпуки.

Так будить ся лев, котрому на імя біль.

(Дальше буде).

— **„Краєвий Союз кредитовий“** видав для руских товариств кредитових потрібні друки і продає їх по отсих цінах:

1. Книга довжників . . . аркуш по 10 сот.
2. Замкнення місячні 2 штуки . . „ 5 „
3. Інвентар довжників . аркуш „ 5 „
4. „ вкладників . „ „ 5 „
5. „ уділів . . . . „ „ 5 „
6. Книга головна . . . . „ „ 10 „
7. „ ліквідацийна . . „ „ 10 „
8. „ вкладок щадничих „ „ 10 „
9. „ уділів членьских „ „ 10 „
10. Реєстр членів . . . . . „ „ 10 „
11. Зголошеня о позичку штука по 2 „
12. Виказ умореня позички „ 2 „
12. Асиґнати касові . . . . „ „ 1 „

Купувати і замовляти належить в „Краєвім Союзі кредитовім“ у Львові, Ринок ч. 10 І. поверх.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

МІД десеровий сьвіжий курацийний, з власної пасіки, 5 кл̓г. 6 К 60 с. franco. **Корінєвич, ем. учит. Іванчани.**

Аґенция дневників Ст. Соколовского Львів, Пасаж Гавсмана ч. 9, — принимає пренумерату і оголошеня до всїх дневників краєвих і заграничних. В тій аґенциї находить ся також головний склад і експедиция „Варшавского Тиждневника ілюстрованого“. До „Народної Часописи“ і „Ґазети Львівскої“ може принимати оголошеня виключно лиш та аґенция.

Інсерати

(„оповіщеня приватні“) до „Ґазети Львівскої“, „Народної Часописи“ і всїх инших часописий принимає виключно лиш ново отворена „Аґенция дневників і оголошень“ в пасажу Гавсмана ч. 9. Аґенция ся принимає також пренумерату на всї дневники краєві і заграничні.

„NEKTAR“

Головний склад у Відни, VI., Webgasse 28.

Товариство для торговлї і складів чаю

Братів К. і Ц. Попов у Москві.

Ц. і к. надворні доставцї Австро-Угорщини. Доставцї Двора царско-російского

Надворні доставцї кор. Вел. королїв: Греции, Швециї і Норвегії, Бельгії і Румунїї.

Золотий медаль в р. 1892. Grand prix в р. 1900, найвисша відзнака на загальних виставах в Парижи, | Grand prix найвисша відзнака на виставі в Антверпії 1894 р. | Золотий медаль найвисша відзнака на виставі в Штокгольмі 1897 р.

Цінники.

Цїни в коронах за одну коробку російскої ваги (1 фунт. рос. — 410 ґрам.)

Вага пачки в фунт. рос.	Nr. 0	1	2	3	3/4	4	5	6	7	8	Чай з Цейльону
1/1	15·20	11·—	10·—	9·—	8·20	7·60	6·70	5·80	5·20	4·30	6·70
1/2	7·60	5·50	5·—	4·50	4·10	3·80	3·35	2·90	2·60	2·15	3·35
1/4	3·80	2·75	2·55	2·25	2·05	1·90	1·70	1·45	1·30	1·10	1·70
1/8	—	—	—	—	1·05	—·95	—·85	—·75	—·65	—·55	—·85

При закупнї за 20 корон, транспорт і опакованє безплатно.

Дуже величавий образ комнатний представляючий

„ПРИЧАСТЄ“

мальований артистом Єзерским в природних красках. Величина образа 55×65 цтм. Цїна образа **6 корон** разом з почтовою пересилкою.

Набути можна у

Антона Хойнацкого

Львів, ул. Руска ч. 3.

„FOTOGRAFISCHE MITTHEILUNGEN“

однока богато ілюстрована часопись для аматорів фотоґрафії, виходить два рази на місяць. Передплата чвертьрічно (6 зошитів) 3 марки 75 феніг. Передплату можна пересилати в австрийских листових марках. Адреса: Verlagsbuchhandlung Gust. Schmidt Berlin W. 35 Lützowstrasse 27.

MAYER'S CONVERSATIONS-LEXIKON

Пяте цїлком перероблене і побільшене виданє, повне.

В 17-ох дуже хороше оправлених томах з шкіряними хребтами і рогами, обіймає: **100.000** статей, **17.500** сторін тексту, **10.000** ілюстраций, карт і плянів, **1000** таблиць і додатків, **158** ілюстраций хромолїтоґр., **290** карт.

Крім того два томи доповняючі і один том спису (Registerband).

Разом 20 томів по зр. 6.

Поява нового виданя того твору, одинокого в загальній лїтературі, єсть літературним явищем не малої ваги. Розійшлось єго в 4-ох виданях більше як півтора міліярда приміринків і придбало собі заслужену славу, як найвеличавійший сучасний твір, як словар людского знаня.

Той лексикон можна дістати в комплеті, всї томи нараз на сплату **по 3 зр. місячно.**

Замовленя приймає **А. ЛЯНДОВСКИЙ,** Львів, Пасаж Гавсмана.

СТЕЛЛЯ найновійший інструмент сальоновий швайцарский, самограй, ноти металеві без гачиків в ріжних величинах. Продає **Соболевский** годинникар у Львові, площа Марийска (готель француский).

З друкарні В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).